

Adományból rohamkocsi

Miért hívja be az állam az egyházakat?
Fülöp Attila államtitkár a gondoskodáspolitikáról
Egy hely volt, ahová mehettünk
A helyükre illesztett emberek

A hónap idézete

„Mire is kaptuk az életet? Nagyon egyszerűen lehet válaszolni a kérdésre: hogy szolgáljuk egymás életét Isten nagyobb dicsőségére. A régi katekizmus legesleges kérdése így hangzott: miért vagyunk a világon? S a válasz: hogy megismerjük Istent, neki szolgálunk, és ezáltal elnyerjük az üdvösséget.

(...) E küldetés felismerésében az ember teljes életet élhet, mert az élet szolgálat. Senki sem élhet önmagának. Aki önmagának él, az halott, aki másokat szolgál, az él, mert a szolgálat az élet szolgálata, a másik ember életének a szolgálata.

(...) Mert minden megszületett élet a világ számára ajándék. Minden élet, amely erre a világra érkezik, azzal az isteni küldetéssel jön ide, hogy kibontakoztassa az életét, az isteni adottságait megismerje és azokat kiteljesítse – erre szolgálat a család és az oktatás –, hogy aztán az emberi közösség, az egész emberi társadalom egészséges legyen éppen azért, hogy az emberek egymásért élnek.

KOZMA IMRE
ATYA

A Magyar Máltai Szeretetszolgálat alapító elnöke

A címlapon: Kovács Bence felvétele

Máltai Hírek A Magyar Máltai Lovagok Szövetsége és a Magyar Máltai Szeretetszolgálat lapja **Felelős kiadó:** az MMLSZ és az MMSZ elnöke **Főszerkesztő:** Piazza-Georgi Barbara **Szerkesztőség:** Bánlaki Szabolcs, Király Eszter, Kovács Bence, Legeza László, Majoros Árpád, Parák Eszter, Pálmai Erika, Romhányi Tamás, Tihanyi Gábor **E-mail:** kommunikacio@maltai.hu **Az MMLSZ címe:** 1014 Budapest, Fortuna u. 10. **Honlap:** www.mmlsz.hu **E-mail:** mmlsz@t-online.hu **Fax:** 1-375-5174 **Az MMSZ címe:** 1125 Budapest, Szarvas Gábor uti 58-60. **Honlap:** www.maltai.hu **Fax:** 1-391-4728 **Készítette:** Paletta Press Nyomda **Laptípus:** Bánlaki Szabolcs

ajánló

Adományból rohamkocsi

4. oldal

Háromszázernél is több ember döntött úgy, hogy a Magyar Máltai Szeretetszolgálat mentőautójának megvásárlását személyesen is támogatja.

Egy hely volt, ahová mehettünk

6. oldal

„Máskor én érzem úgy, hogy még mindig március 10. van, a zsúfolt vonatban ülök, csak robogunk, és rettegek. Aztán körbenézünk és rájövünk: biztonságban vagyunk. Magyarországon vagyunk, Miskolcon, ahol mindenki mosolyog ránk.”

A helyükre illesztett emberek

12. oldal

Jókedvű férfiak és asszonyok gyülekeznek, várják a munkásbuszt, ami elviszi őket Pécsre, az autókhoz csomagter fedlapokat és kalaptartókat készítő Honsa Kft. gyárába. Ez pedig igencsak nagy esemény érrefelé, nincs ember, aki emlékezne arra, mikor állt meg utoljára munkásjárat a zsákfaluban.

Az újrakezdés programjai

5. oldal

Százötven Magyarországon tartózkodó ukrán családdal köt egy évre szóló támogatási szerződést, és további kétezer-ötszáz ukrainai menekültöt részesít háromhavi támogatásban a Magyar Máltai Szeretetszolgálat.

Miért hívja be az állam az egyházakat?

8. oldal

„Ha az egész ellátórendszert nézzük, 50 százalék az egyházi fenntartók aránya. A gyermekvédelmi területen magasabb, ott 75 százalékról beszélünk, a nevelőszülői hálózatban pedig csaknem 100 százalék, ott már csak egy kis civil rész maradt, állami fenntartó pedig egyáltalán nincs.”

A Rend segélyszervezete, a Malteser International

14. oldal

Ott működik, ahol a Rendnek nincs helyi szervezete, vagy súlyos katasztrófáknál és humanitárius helyzetekben, amelyek túlmennek a helyi rendi szervezet kapacitásán.

aktuális

Egészségügyi szakmai nap

Szűrőbuszok, mozgó orvosi rendelők és mentők a logisztikai központ udvarán

Tüdőszűrő busz, gyermekszemészeti szűrőbusz, furgonba telepített mozgó orvosi rendelő és teherautóba épített mobil egészségügyi központ, mentőautó és tábori kórház sorakozik egymás mellett a Máltai Szeretetszolgálat egészségügyi szolgálatainak és intézményeinek szakmai napján.

Bemutató napot tartott a Máltai Szeretetszolgálat egészségügyi munkacsoportja szeptember 6-án a Határ úti logisztikai központban. Bár a karitatív szervezetnek mindössze két önálló egészségügyi intézménye van – a miskolci ápolási otthon és egy nemrég az államtól átvett krónikus pszichiátriai intézet –, a szociális ellátáshoz számos ponton kapcsolódik egészségügyi feladat is az idős, fogyatékkal élő és hajléktalan emberek ellátásában, illetve a vészhelyzetkezelésben is adódhatnak egészségügyi feladatok.

A Szeretetszolgálat folyamatosan fejleszti egészségügyi szolgálatát, a fejlesztés iránya pedig a mobilitás, hogy olyan területekre is eljussanak, ahol nincs infrastruktúra vagy egészségügyi szakember. A Máltai egészségügyi szolgálatok naponta mintegy tízezer embert látnak el, nagy részüket intézményi keretek közt, bentlakásos otthonokban, hajléktalan, fogyatékkal élő vagy idős emberek ellátásában, valamint a pszichiátriai gondozásban, a miskolci ápolási otthonban és a mobil egészségügyi szolgálatok révén.

A szakmai napon a vendégek részlete-

sen megismerhették az intézményesült ellátásokat, köztük a hetven ágyas ápolási otthont, a pécsi járóbeteg szakellátás és a hajléktalan embereket ellátó centrumokat. Emellett felsorakoztak az egészségügyi szűréseket végző járművek, a rendelőnek kialakított furgon, a tüdőszűrőként és házi orvosi vizsgálóként speciálisan felépített teherautók, a mozgó tüdőszűrő állomás és a szemészeti szűrőbusz.

A mozgó orvosi rendelő a megérkezéstől számítva maximum tíz percen belül üzemképes. Ha nincs helyben elektromos csatlakozó vagy elérhető internet, az aggregátornak és a szélessávú vevőnek köszönhetően a rendeléshez szükséges áram és kapcsolat akkor is rendelkezésre áll a jármű belsejében. A mobil rendelők a máltai szervezet legújabb fejlesztéseinek eredményeként jöttek létre, melyek a legszegényebb településeken jellemző egészségügyi problémák szűrésére, illetve az orvoshiányra keresnek megoldásokat többek között a telemedicina segítségével. Ajtó helyett függöny, felhajtható asztal, tizenöt dugalj, megerősített oldalfalak a

további szekrényeknek – minden helytakarékosan, ugyanakkor praktikus van, speciálisan egészségügyi célokra kialakítva. A rendelőben végezhető általános házi orvosi rendelés, belgyógyászati vagy szemészeti vizsgálat is. Két, legfeljebb háromfős személyzet szükséges hozzá. Egyikük a sofőr, aki az üzembe helyezést is végzi, másikuk a szakápoló és/vagy aszisztens. Az orvos egy képernyőn keresztül interneten jelentkezik be a vizsgálat-hoz, és a jövőben minilabor is helyet kap az autóban az egyszerű és olcsó laborvizsgálatok elvégzésére.

A gyermekszemészeti szűrőbuszon alkalmanként 100-120 gyereket vizsgálnak meg, a szűrés ideje alatt szükség esetén videokonferencia rendszeren keresztül szemész szakorvos is bekapcsolódhat, de a szűréseket optometrista szakember és asszisztensek végzik a Felzárkózó Települések program helyszínein. A szemészeti szűrőprogramban egy év alatt több mint ötezer gyermek szemét vizsgálják meg, és akinek szemüvegre van szüksége, annak saját műhelyben ingyen el is készítik azt.

Az egészségügyi seregszemlén a Máltai Szeretetszolgálat vészhelyzetkezelési munkacsoportja a felfújható sátrakkal felálló mozgó tábori kórházát mutatta be, mely fűthető és további egységekkel is összeköthető. A szakmai nap résztvevői megismerhették a Máltai Mentőszolgálat legújabb máltai rohamkocsiját is.

Győri-Dani Lajos köszönő oklevelet ad át Oláh Ritának, a Borkultúra Kft. munkatársának

Adományból rohamkocsi

Több százezer ember kétszáz forintos hozzájárulásából, magánszemélyek befizetéseiből, valamint társaságok és szervezetek adományaiból vásárolta meg és szerelte fel új mentőautóját a Máltai Szeretetszolgálat Mentőszolgálata.

„Háromszázezernél is több ember döntött úgy, hogy a Magyar Máltai Szeretetszolgálat mentőautójának megvásárlását személyesen is támogatja. Ezért nem szabad azt mondanunk, hogy ez a gyűjtés sikeres volt, mert ez a gyűjtés fel-emelő és megtisztelő volt” – mondta az új mentőautó átadó ünnepségén Romhányi Tamás, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat kommunikációs vezetője az egy éve indított adománygyűjtésről.

A Máltai Szeretetszolgálat 2021 őszén kért támogatást az új mentőautó megvásárlásához. Az új mentőautót a Budapesti Borfesztivál eseményeként adták át, mivel az új jármű beszerzéséhez a fesztivál házigazdája is jelentős segítséget nyújtottak.

Az ünnepségen Győri-Dani Lajos, a Szeretetszolgálat ügyvezető alelnöke elmondta, hogy a Máltai Szeretetszolgálat három évtizeddel ezelőtt indított önkéntes mentőszolgálatot, és a működtetés feltételeit jellemzően azóta is adományokból teremti elő.

„Évente 1500 alkalommal riasztja az Országos Mentőszolgálat a máltai mentőt, ilyen igénybevétel mellett átlagosan hétévente cserélnünk kell az autót. Minden alkalommal, amikor eszközt kell

vásárolnunk, akkor adományt gyűjtünk hozzá, hiszen ezt a feladatot a társadalmi szolidaritásra építjük, hangsúlyozta az alelnök, majd hozzátette: mivel a máltai mentő mindig a legmagasabb felszereltséggel és a legmodernebb eszközökkel vonul, időről időre frissíteni kell az eszközöket is, melyeket a következő 6-7 évben használ majd a mentőszolgálat. „Nemcsak a mának kell megfeleljen egy ilyen autó, hanem még a holnapnak is. Ez az autó felszereltségében a holnap autójának felel meg.”

Az Országos Mentőszolgálat főigazgatója, Csató Gábor arra tért ki, hogy a 74 éves OMSZ működésének közel felét a Máltai Mentőszolgálattal együtt töltötte. „Amikor a máltai bajtársakat riasztottuk, nyugodtak lehettünk afelől, hogy a legmagasabb szintű ellátást kapják a betegek. Nagyon hálás vagyok a máltai bajtársaknak, hiszen ők is a mi közösségünk részei, azzal pedig, hogy szabadidejükből önkéntes munkára áldoznak, tovább él-tetik az önkéntességet. Isten éltesse a tavaly 30 éves Máltai Mentőszolgálatot, és bízom benne, hogy a következő harminc évünket is együtt tudjuk tölteni.”

Az új rohamkocsi átadásakor a Mál-

tai Szeretetszolgálat díszoklevéllel köszönte meg a vállalkozások, szervezetek és magánszemélyek hozzájárulását. Az adománygyűjtés során a legnagyobb összeg az OTP Bank mikroadományozási rendszerén keresztül érkezett. Nagy Zoltán Péter marketing és kommunikációs igazgató elmondta, a karitatív szervezet és az OTP együttműködése tíz éve tart. „Hadd mondjak köszönetet a Máltai Szeretetszolgálatnak és a Máltai Mentőszolgálatnak is azért, amit az elmúlt években a magyar társadalomért tettek. Továbbra is nagy szükségünk van rájuk. És szeretném megköszönni azoknak az embereknek, akik felajánlották azt a néhány száz forintot, az ő kétszáz forintjuknak is köszönhető, hogy ez az autó el tud indulni életet menteni.”

Az 1991. március 1-je óta működő Máltai Mentőszolgálat három évtized alatt több mint 110 ezer beteget látott el. A máltai mentőn végzett munkájáért senki semmilyen ellenszolgáltatásban nem részesül. Az önkéntesek nagy része nem egészségügyi dolgozó, akik egyéves képzés és komoly vizsga után jelentkezhetnek először szolgálatra.

A Máltai Mentőszolgálat 31 éves története során a mentőautókat jellemzően adományba kapta, vagy gyűjtésből vásárolta. A Szeretetszolgálat legújabb mentőautójára 2021 őszén indítottak gyűjtést, melybe sokezer magánszemély mellett bekapcsolódott az OTP Bank, az OMV és a Magyar Szőlő és Borkultúra Kft is.

Mentés Másként

A mentőautó átadásával egy időben bemutatták a Máltai Mentőszolgálat történetéről szóló riportkönyvet. A Mentés másként című kötetben a szerzők, Parák Eszter és Radványi Benedek újságírók több száz fotóval és az önkéntesek személyes történeteivel mutatják be a Máltai Mentőszolgálat első három évtizedét.

Köszönet a támogatásért

A Máltai Szeretetszolgálat köszönetet mond az új mentőautó megvásárlásához nyújtott segítségért

- az OTP Banknak
- az OMV Magyarország Kft.-nek,
- a WSZL cégcsoportnak
- a Magyar Szőlő és Borkultúra Kft.-nek
- Simon Zoltánnak
- Borbára Marcellnek
- Pál Sándornak
- Jakab Péternek.

Háromezer, hosszú távon Magyarországon maradó ukrainai menekült beilleszkedését támogatja a Magyar Máltai Szeretetszolgálat. A karitatív szervezet a háború kitörése óta hetvenezer menekülőnek nyújtott közvetlen segítséget, és több mint négyszáz tonna tartós élelmiszert szállított Ukrajnába.

Százötven Magyarországon tartózkodó ukrán családdal köt egy évre szóló támogatási szerződést, és további kétezer-ötszáz ukrainai menekültöt részesít háromhavi támogatásban a Magyar Máltai Szeretetszolgálat, hogy a hosszú távon itt maradó családok integrációját elősegítse, életük újrakezdését megkönnyítse. A segítő programok az önálló lakhatásban, a gyerekek közelgő iskolakezdésében, a szülők elhelyezkedésében egyaránt hathatós támogatást jelenthetnek. Az uniós forrásból megvalósuló integrációs programban résztvevő családokat a Máltai Szeretetszolgálat regionális szervezetei választják ki. Az eddig kiválasztott családok nagy részében az édesapa már évek óta valamelyik magyarországi nagyüzem vendégmunkásaként dolgozik, a háború kitörését követően pedig utána jöttek a családtagjai is. A programba azonban nemcsak a régóta itt dolgozó alkalmazottak kerültek be, a résztvevők képzettsége változatos, gépész, könyvelő és balettművész egyaránt megtalálható közöttük.

Az integrációs program mellett a Máltai Szeretetszolgálat háromhónapos segítő programot is indított, ez utóbbit a menekültek számára felajánlott adományokból fedezi a karitatív szervezet. A programban 2500 személy kaphat havi 30 ezer forintos támogatást, egy négytagú, kétgyermekes család így 120 ezer forintban is részesülhet három hónapon át. A pénzt humanitárius kártyára utalja a Szeretetszolgálat. A Mastercard bankkártyával nem lehet készpénzt felvenni, csak az előre beállított kiadásokat fizethetik vele. A humanitárius kártyával az eddigi gyakorlat szerint a menekültek jellemzően élelmiszereket, gyógyszereket, ruhaneműket és higiéniai termékeket vásárolhattak, Budapesten pedig a tömegközlekedésre is válthattak vele jegyet vagy bérletet.

Fél év alatt a Magyar Máltai Szeretetszolgálat hetvenezer ukrainai menekültnek nyújtott közvetlen segítséget Magyarországon, 415 tonna segélyszállítmányt juttatott Ukrajnába 482 millió forint értékben, az utóbbi hetekben indult prog-

Az újrakezdés programjai

Ukrainai menekült kisfiú érkezik a Máltai Szeretetszolgálat szállására

ramjai révén pedig 3000, hosszú távon Magyarországon maradó menekült beilleszkedéséhez, esetleges letelepedéséhez nyújt segítséget.

A háború kitörését követően a Szeretetszolgálat segítő pontokat nyitott a menekültek fogadására. Beregsurányban, Budapesten, Debrecenben, Győrött és Miskolcon hat hónap alatt hetvenezer ember kért és kapott segítséget a máltai szervezettől. A határt gyalogosan átlépő menekültek közül 27 ezer ember szállításában vett részt a karitatív szervezet, melynek szállásain 11 ezren pihentek meg néhány napra a továbbindulás előtt, összesen 47 ezer „vendégéjszakát” töltve az ideiglenes menedékhelyeken. Orvosi ellátásban, egészségügyi szolgáltatásban 720 menekült részesült. Az érkezőket fogadó segítő pontokon nyolcezer, a raktárakban és a háttérintézményekben pedig több mint tizenegyezer műszakot láttak el a Szeretetszolgálat dolgozói és segítői, ebből 7500 alkalmat önkéntes szolgálatban teljesítettek.

A Máltai Szeretetszolgálat budapesti központi raktára február 24-től április 10-ig folyamatosan, heti hét napon át működött, az adományok fogadásában és továbbításában 179 önkéntes segítette a kilenc főállású dolgozót. A Határ úti raktár 26 teljesen megrakott nyergesvontatót indított az Ukrajnában várakozó belső menekültek ellátásának támogatására, kisebb teherautói és furgonjai pedig 121 alkalommal lépték át a határt. Az elsősorban tartós élelmiszerből, illetve higiéniai termékekből, kisebb tábori felszerelések-ből és praktikus eszközökből álló szál-

lítmányok többsége a beregszászi járási Máltai Szeretetszolgálathoz érkezett, néhány alkalommal azonban az ország bel-sejébe, a Kárpátokon túlra is vitt segélyt a magyarországi máltai szervezet.

A beregsurányi határátkelőnél továbbra is folyamatos, 24 órás szolgálatot teljesít a Máltai Szeretetszolgálat, az első menekülthullám fogadásakor kihelyezett eszközei konténerekben ma is ott vannak, bár az utóbbi időszakban itt belépő napi 150 menekült közül már csak néhány tucatnyian kérnek segítséget.

A menekültek ellátásában a Máltai Szeretetszolgálat számos intézménye vesz részt, a munkába az ukrán határtól távol eső településeken is bekapcsolódtak. Győrött például 400 önkéntes fordult meg a Szeretetszolgálat „kék diszkontnak” nevezett raktárában, ahol rendkívüli logisztikai feladatot jelentett a helyben felhasznált élelmiszerek kezelése. A városi Máltai központban külön „étlap tanácsot” tartottak a közreműködők, hogy változatosan étkeztessék a szállásokon elhelyezett családokat, és a segélyszervezet minden nap visszajelzéseket kért, hogy az ukrán menekültek hogyan fogadták a nekik készített egyszerű ételeket, például az ötszáz tojásból sült rántottát. Sátoralja-újhelyen a gyermekek felügyelete jelentett különös kihívást, volt, amikor három asszonnyal tizenhét gyermek érkezett. Számos fiatal asszony karonülő kisbabájával menekült el a háború elől, több esetben pedig a Máltai Szeretetszolgálat ideiglenes menedékhelyeiről kerültek kórházba szülő asszonyok, majd ide tértek vissza az újszülöttelel.

Egy hely volt, ahová mehettünk

Nastja a gyerekekkel március 10-én lépte át az ukrán határt. Néha még ma is előfordul, hogy álmából hirtelen ébredve azt hiszi: ott ülnek a menekültekkel teli vonaton, azután tisztul a kép, a vonat helyét a miskolci lakás szobája váltja fel, ahol most egy éven át lakhatnak a Máltai Szeretetszolgálat integrációs programjának résztvevőiként. A család útja a háborúból.

Parák Eszter riportja

A nevem Nastja, 32 éves vagyok, háromgyermekes édesanya. Táncművész, ahogy a férjem, Andrii is az, Dnyipro legnagyobb színházában, az opera tánckarában dolgoztunk mindketten. Magyarországon kevesen tudják, ez egy hatalmas város, Kijevtől délkeletre, olyan nagy, hogy a külvárosi lakásunkból naponta két-három órát is utaztunk munkahe-lyünkre.

Amikor kitört a háború, azt reméltük, hamarabb vége lesz, minthogy elérne minket. De azután már a saját fülünkkel hallottuk a fegyverek ropogását és a bombák robbanását. Azon nem gondolkodtunk sokat, merre induljunk: Andrii édesanyja egy ideje Magyarországon dolgozik. A gyerekeket nem akartam megijeszteni, csak annyit mondtam nekik, a nagyihoz megyünk nyaralni, de apuska nem jön most velünk.

Egyrészt még akkor is reméltük, hogy gyorsan véget érnek a harcok, másrészt édesapámat sem akartuk magára hagyni. Kimentünk a gyerekekkel a pályaudvarra, de nem fértünk fel a vonatra. Nézni is

pokoli volt, ahogy letaposták egymást az emberek, hogy bepréselődjenek a vagonokba, szinte megfulladtak, annyian voltak. Andrii édesapja a vasúton dolgozik, így megtudtuk, indul egy vonat a vasutasok családtagjaival, amire felszállhatunk. Két napig jöttünk és március 10-én megérkeztünk Záhonyba. Anyósom várt az állomáson, elhozott Miskolcra.

Két hétig magam voltam a gyerekekkel egy kollégiumi szobában. Nem bántuk, milyen az ágy vagy a berendezés, csak az számított, hogy biztonságban vagyunk. Közben a front egyre közelebb került az otthonunkhoz, édesapám elküldte Andrii-t, hogy legyünk együtt. Két héttel utánunk indult és majdnem egy hétig utazott. Nem fért fel a Magyarországra tartó vonatra, Lengyelország felé kellett kerülnie.

Akkor én már kapcsolatban voltam a Máltai Szeretetszolgálat munkatársaival, Fülöp Mónikával, Brindza-Pető Katalinnal, Tóth-Simon Károllyal, Papp Gergővel és a tolmácsukkal, Nemes Viktoriával. Ők átköltöztettek minket a kollégiumból

az Unipark társasházba, egy szép kis lakásba. Több hozzánk hasonló családot helyeztek el ott, és nekik is volt egy irodájuk. Sok család fordult meg a házban, a legtöbben továbbmentek Németországba, Lengyelország, Csehországba, ahol rokonaik, ismerőseik élnek, vagy Oroszországba, ahol sok ukrán kapott munkát. De mi nem akartunk és nem is tudtunk volna hova menni.

Egy hely volt, ahova mehettünk: a máltai iroda. Foglalkoztak a gyerekekkel, elvitték őket a máltai játszótérre, mentek várost nézni és kirándulni. Közben pedig nekem mindenben segítettek, együtt próbáltuk kitalálni, mi legyen. Amíg nem jött Viktória, fordító applikációt használtunk, aztán egy tanárnő segített a kommunikációban, de volt olyan tolmács is, akinek csak hangját ismertem. Hetente kétszer bevásároltak azoknak, akiknek akkor még nem volt keresetük, ha valaki beteg lett, mentek vele az orvoshoz. Eleinte akkor jöttek, ha valaki hívta őket, pár nap múlva pedig már reggeltől délutánig ott voltak, de este is bármikor üzenhettünk nekik. Segítettek a papírokkal, elkísértek az önkormányzathoz, a bankba, volt, hogy a boltba is. Minden barátunkat ott-hon kellett hagynunk, az egész életünkben annyi maradt, amennyit bepakoltunk a táskába, itt csak rájuk számíthatunk. Ezt a többi család is érzi. Húsvétkor mindenki

vitt kóstolót ukrán ételekből az irodába, de hívták már a máltaiakat születésnapra és évfordulóra is.

Sok helyről érkezünk, vannak itt Har-kivból, Kijevből, Nyikolajevből. Legtöbb-jüknek már nincs hova visszamenni... Aláírtuk a papírt, hogy részt veszünk a máltai integrációs programban. Segítet-tek a gyerekeknek iskolát és óvodát talá-lni, együtt kerestünk lakásokat. Egy család Kazincbarcikára, kettő Tiszaújvárosba költözött. A miskolci lakásokat közösen újítottuk fel, segítettünk festeni, tapétáz-ni, takarítani.

Ahogy mondtam is, Andrii és én táncművészek vagyunk. Én később kezd-tem, először műkorcsolyáztam, de ő öt-éves kora óta balettozik. Itt Magyaror-szágon minden munkát elvállalt volna, de benne is megvolt a kétely, ha elmegy a gyártósorra dolgozni, vajon alkalmas lesz-e ő arra a feladatra? Lehetetlennek tűnt, hogy a táncot, amire egész életében készült, amiben igazán értékes munkát végezhetne, tudná folytatni itt. Úgyhogy csak imádkoztunk és imádkoztunk. Há-lásak vagyunk Károlynak és Gergőnek, mert megmozgattak minden követ, és április elején Kozma Attila, a Miskolci Nemzeti Színház balettkarának vezetője fogadta Andrii-t, és gondolkodás nélkül felvette. Akkor meg attól féltünk, hogy mi lesz ott, hiszen nem beszéli a nyelvet és az ukrán kulturális környezet nagyon más. De utólag már tudjuk, hogy emiatt sem kellett volna aggódnunk. Nagyon kedvesen áll hozzá a társulat, azonnal be-fogadták. Nemcsak a táncosok, a kórus és a műszak is segíti őt, például vannak

Nastja, Andrii és Dása. Fotók: Kovács Bence

kárpátaljai kollégái, akik fordítanak neki. Otthon klasszikus balettet táncoltunk, itt modernebb stílusban kell dolgozni, de a férjem keményen gyakorol, ezzel együtt a nyelveket, az angolt és a magyart is ta-nulja.

Van egy ortodox templom a városban, ahova elmehetünk, ha imádkozni vagy beszélgetni szeretnénk. Nagyon sokan járnak ide, még Tiszaújvárosból is jönnek a szent liturgiára. Vasárnaponként közö-sen főzünk, csütörtökönként pedig csalá-di napot tartunk. Vannak foglalkozások a gyerekeknek, magyar nyelvtanítás, Vihu-la Mihajko ukrán származású gitármű-vész zenél a gyerekekkel. Ilyenkor eljön-nek a máltaiak is, és minden információt megosztanak, és olyanoknak is tudnak segíteni, akik nincsenek a programjuk-ban. Ha élelem vagy ruha kell, hoznak, ha bárki elakadt egy hivatalos ügyben, utána járnak. Mióta megérkeztünk, minden lé-pésünket kíséri a Máltai Szeretetszolgálat, néha szó szerint fogták a kezünket, és úgy éreztük, ami bizalmat, szeretetet, hitet ka-punk tőlük, tovább kell adnunk.

A legkisebb lányunk, Dása, még csak egyéves, a nagyobbik, Mása, hároméves, ők még nem igazán értik, mi történik, de a fiunk, Misa már tízéves, ő ponto-san tudja, miért vagyunk itt, nagyon át-éli a helyzetet és egyre inkább honvágya van... Nyár elején kitaláltam, hogy annak a sok gyereknek, akik az enyémekekhez ha-sonlóan hirtelen elvesztették a barátaikat és az új közegben még keresik a helyüket, elkezdtek tornafoglalkozásokat tartani. Annyira tetszett nekik, hogy szerveztünk egy háromnapos táncbort, és azóta is

minden családi napon megmozgatjuk őket. Nekünk is jót tesz, közösségben könnyebb feldolgozni egy-egy otthonról érkező szörnyű hírt. Emellett ismét kö-zönség előtt táncolhatok Andrii-jel. Ami-kor megérkezett, gyakran kimentünk az udvarra csak úgy, magunknak táncolni. Így próbáltuk feldolgozni, amit szavakkal nem tudtunk elmondani még egymásnak sem.

Andrii néha felriad, és nem tudja, hol van. Máskor én érzem úgy, hogy még mindig március 10. van, a zsúfolt vonat-ban ülök, csak robogunk a kilátástalan-ságba és rettegek. Aztán körbenézünk és rájövünk: biztonságban vagyunk. Ma-gyarországon vagyunk, Miskolcon, ahol mindenki mosolyog ránk.

interjú

Miért hívja be az állam az egyházakat?

Beszélgetés a gondoskodáspolitikáért felelős államtitkárral

Öt év alatt ötvenszázalékosra nőtt a szociális ellátórendszerben az egyházi intézményfenntartók aránya, a 2017-ben kezdődött átadások eredményeképpen ma már minden második szolgáltatást egyházi ellátásban kapnak az el-látottak. Miért hívja be az állam az egyházakat, kérdeztük Fülöp Attilától, a Belügyminisztérium gondoskodáspolitikáért felelős államtitkárától, akivel arról is beszélgettünk, milyen változásokat hozhat az erősödő szerepvállalásuk és kinek a felelőssége lesz ezután az ellátás fenntartása.

- Az ön által felügyelt terület megnevezésében korábban a szociális ügyek megnevezés szerepelt, most gondoskodáspolitikának nevezik. Mi áll a névváltozás mögött?

- Régi vita zárult le, ami arról szólt, honnan közelítsük meg a szociális gondoskodás folyamatát. A kommunizmus öröksége volt még az a szemléletmód, hogy a szociális problémákat az állam oldja meg, ez persze álságos és tarthatatlan volt. Ha viszont gondoskodásról beszélünk, az ott kezdődik, hogy a szociális problémát oldja meg az egyén és a család, ha erre nem képesek, segítsen a helyi közösség, és csak ez után lépjen be az önkormányzat, vagy az állam. Ez nem egyszerreplős ellátás, mindenkinek megvan benne a maga helye és feladata.

A szemléletmód már régóta érvényesül, de a megnevezés csak most változott.

- Nagyobb, vagy kisebb terület tartozik most önhöz, mint az előző ciklusban, amikor szociális államtitkár volt?

- Bővült a feladatköröm, a szociális és gyermekvédelmi terület mellett ide tartozik a társadalmi felzárkózás ügye is.

- Válságok alatt a szociális kérdések rendszerint háttérbe szorulnak, a figyelem a gazdasági kérdésekre, a túlélésre irányul, az elesettek ügye inkább konszolidált időszakban kap nagyobb figyelmet. Mire számít a mostani helyzetben?

- Arra, hogy a produktív szociálpolitikát tudjuk folytatni. Tíz, tizenkét évvel ezelőtti fordulópont következett be, amikor a kormány úgy döntött, nem segélye-

zéssel oldja meg a problémákat, hanem a lecsúszást kívánja megelőzni. Ennek leghatékonyabb eszköze a munkahelyteremtés, hiszen akinek van munkája, az egyfajta biztonságot adó rendszeres jövedelemmel rendelkezik, rendezett körülmények között él, reggel van mi-ért felkelnie, és ezt a mintát adja tovább a környezetében is. Tizenkét év alatt több mint egymillió fővel bővült a foglalkoztatottak köre, ez ma már 4,7 millió embert jelent. Egemillió ember került lényegesen stabilabb élethelyzetbe, mint korábban volt, és ez óriási különbséget jelent, amikor olyan társadalmi kihívásokkal szembesülünk, mint a koronavírus járvány, vagy a háború gazdasági hatásai. A szemléletbeli különbséget az jelenti, hogy ne tétlenül várjuk, mikor következik be a baj, hanem ami rajtunk múlik, azt tegyük meg minél előbb.

- A változások részeként az állam nagy számú szociális intézményt adott át egyházi intézményeknek. A folyamat 2017. július 1-jén kezdődött, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat például 20 intézményt vett át 3350 elláttal, és ez csak egyetlen

fenntartó a sok közül. Hol tartunk öt év után?

- Ha az egész ellátórendszert nézzük, 50 százalék az egyházi fenntartók aránya. A gyermekvédelmi területen magasabb, ott 75 százalékról beszélünk, a nevelőszülői hálózatban pedig csaknem 100 százalék, ott már csak egy kis civil rész maradt, állami fenntartó pedig egyáltalán nincs. Az átalakulást jól érzékelteti, hogy a gyermekvédelemben tíz évvel ezelőtt 6 százalék volt az egyházi fenntartók aránya, most pedig 75 százalék.

- Miért kapnak ekkora szerepet az egyházi fenntartók?

- Kicsit távolabbról közelítsük meg a kérdést: az egyházak évszázadok óta gondoskodnak az elesettekről, ez természetes missziójuk, nem azért csinálják, mert valami jogszabály esetleg erre kötelezi őket. A huszadik század második fele előtt a gondoskodás alapvetően az egyházakhoz, vagy a hozzájuk kapcsolódó szervezetekhez kötődött, később a kommunista rendszer helyezte előtérbe az állami szerepvállalást. Most engedjük visszatérni ezeket a szervezeteket, és a munkájukhoz az állam támogatást nyújt. Fontos megjegyezni, ez nem azt jelenti, hogy az állam kivonul erről a területről, vagy másra ruházza a kötelezettségeit, hanem arról, hogy a gondoskodást nyújtó intézmények működtetését olyan szervezetekre bízva, amelyek ezt akarják, értik és tudják is. Az elkötelezettségük pedig eléggé nyilvánvaló.

- Mi mutatja ezt?

- Például az, hogy az egyházi szervezetek a legnehezebb területeken is jelen vannak, mint amilyen a szenvedélybetegség, a pszichiátriai esetek, vagy a súlyos fogyatékos emberek ellátása. Ez igazi misszió, ahhoz, hogy valami sikert elérjenek, nem elég az előírt feladatok elvégzése, rengeteg plusz vállalatot kell hozzátenni. És ez mutatja az egyházi szerepvállalás mélységét.

- Pontosan mit várnak az egyházi fenntartóktól?

- Az egyházi szereplők nagyon komoly képessége, hogy közösséget építenek. Nem véletlenül hívjuk a szociális intézményeket otthont nyújtó szolgáltatásnak. Ez a feladat nagyon leegyszerűsítve arról szól, az otthont helyettesíti annak az életében, aki valamiért nem tud ott-

hon élni. Ehhez nem elég, ha szépre ki van festve a szoba, és mindenkinek megvan a légköbméterben előírt személyes tere, kell hozzá az is, hogy az ott élők valamiféle közösséget alkossanak, ebben pedig kifejezetten erősek az egyházi intézmények. A másik, hogy nem szerencsés, ha az ott lévő emberek mindig csak túlélnek a napokat, hiszen a rászorultságuk, az ok, ami miatt bekerültek, jellemzően lelki terhet is jelent. Fontos, hogy az intézményben megnyugvást találjanak, és ebben is jók az egyházi szereplők. Ha csak ezt a két szempontot nézzük, már indokolt az egyházak behívása.

- Mit mutatnak az elmúlt évek tapasztalatai, beváltották az új intézményfenntartók a hozzájuk fűzött reményt?

- Három dolgot látok. Az első, hogy a társadalom elfogadja a változásokat,

A harmadik, hogy az átadás olyan otthonokat érintett, amelyek évtizedek óta ugyanúgy működtek, és az intézményi struktúrák lassan megkövesedtek. Az új fenntartó friss szemléletet hoz, felrzza a dolgozókat, elég nagy váltás az érintettek életében, ami megújulást hoz az ellátásban is.

- Az egyházak jobb gazdái az otthonoknak?

- Ha arra gondol, hogy lelki tartalommal, közösségépítő programokkal jobban megtöltik azokat, mint az állam, akkor igen.

- Még több intézmény kerülhet át egyházi fenntartásba?

- Változatlanul nyitottak vagyunk, az egyházak felé nyújtott garanciális elemek fennállnak és a költségvetési támogatás

Az egyházak képesek otthonná formálni az intézményt

az átadások nem váltottak ki olyan felháborodást, amiből arra következtethetnénk, hogy a dolgozóknak, az el-látottaknak, vagy a családtagjaiknak világnézeti problémát okozna a váltás. És persze tudjuk, hogy az intézmények lakói, ellátottai nem feltétlenül vallásosak, vagy templomba járó emberek. A második, hogy a bentlakásos otthonoknál kialakult várólisták az egyházi intézményeknél a leghosszabbak, ami azt jelenti, hogy a társadalom értékítélete szerint ezek különösen jól működnek, azért szeretnének ilyen sokan bekerülni, vagy a hozzátartozóikat bejuttatni.

is rendelkezésre áll. 2020-ban megjelent az egyházak szerepvállalásáról szóló törvény, ami egyértelművé teszi, milyen feltételekkel és erőforrásokkal számolhatnak az intézményt átvevő egyházak. A törvény kimondja, hogy az új fenntartó az ingatlant is megkapja, de csak arra az időre, amíg ott a vállalt feladatát ellátja. Ha befejezi, az ingatlan és az átadott javak visszaszállnak az államra. Tehát az is benne van, hogy az intézmény átadásokkal az állami felelősségvállalás továbbra is fennáll. Az átadásoknak azonban más is határt szabhat, mint az üzemeltetéssel járó kötelezettségek.

- Mire gondol?

- A humán erőforrás kiapadására. Azt a szellemiséget, amit az egyházi intézmények a mindennapos működésükben közvetítenek, csak felkészült és elkötelezett dolgozók tudják közvetíteni, az ilyenek száma azonban véges. Ami nem is csoda, hiszen évtizedeken át nem képeztek ilyen embereket. Nem véletlenül kezdeményezték az egyházi fenntartók, hogy a vezetőképzésben, a szakemberek felkészítésében ők is kaphassanak szerepet, mert most már ez a szűk keresztmetszet. Az utánpótlás az egyházak számára is egyre fontosabb, hiszen csak így lehetnek biztosak benne, hogy az intézmények falai között zajló munka valóban méltó lesz a bejáráshoz kitett egyházi jelképekhez. Ha az idősgondozást, vagy a fogyatékos emberek ellátását leegyszerűsítanánk arra a problémára, hogy az ellátottaknak legyen hol lakniuk, és legyen mellettük valaki, aki felügyeletet ad, semmi szükség nem lenne egyházi fenntartókra. Csak hogy nem ez a feladatunk. Ezt a pluszt viszont csak az elkötelezett emberek tudják hozzátenni. A kérdés az, hogy ezt a többletet hány helyre tudják még elvinni az egyházak?

- Mit gondol a szociális dolgozók társadalmi megbecsüléséről?

- Az emberek nem tudják hová tenni a szociális munkát, ez nehezen beazonosítható a terület. Az iskolák, a kórházak valamennyire nyitott intézmények, mindenki látja, milyen munka zajlik ott. De ki lát be egy idősothtonba, egy fogyatékos személyeket ellátó, egy pszichiátriai betegekről gondoskodó intézménybe, vagy egy hajléktalanszállóra, egyáltalán kik mennek be a kapun? Ha köszönetet akarok mondani, kinek címezzem, az utcai szociális munkásnak, a nevelőszülőnek, az idősothton ápolójának? Az ápolóról ráadásul mindenki az egészségügyre gondol. Ha nem tudom őket név szerint megszólítani, mit mondjak nekik? Azt ugyanakkor mégsem mondanám, hogy a társadalmi megítélés alacsony presztízsű lenne, és ez a járvány alatt is megmutatkozott. A bentlakásos otthonok körül nagyon komoly összefogás alakult ki helyben, az intézmények rengeteg támogatást kaptak a közvetlen környezetüktől, a helyi közösségek kifejezetten odafigyeltek rájuk. A járvány azt mutatta meg, hogy az intézményrendszer stabil, a környezet megbecsüli és érti a munkáját.

A hajléktalan ember egészsége

2021 júniusában az Európai Unió Tanácsának portugál elnöksége, az Európai Bizottság és a Hajléktalanokkal foglalkozó Nemzeti Szervezetek Európai Szövetsége által közösen rendezett konferencián aláírták a Lisszaboni Nyilatkozatot, amelyben az aláírók azt vállalták, hogy saját hátszobájukban intézkedéseket hoznak a hajléktalanság felszámolása érdekében. Az aláírók 2030-ig elérendő célként határozták meg, hogy senkinek ne kelljen utcán aludnia azért, mert nem áll rendelkezésre biztonságos és megfelelő krízisszállás. Senki ne éljen éjjeli menedékhelyen vagy átmeneti szálláson a sikeres továbblépéshez szükségesnél hosszabb ideig. A helyben nyújtott alapszolgáltatások és alapellátások megerősítésével meg kell előzni a kilakoltatáshoz vezető helyzeteket. A nyilatkozatot Magyarország képviselőjében Fülöp Attila államtitkár írta alá.

- Az együttműködési platformban leírt elvek nagy része nálunk már a gyakorlatban működik – mondta Fülöp Attila. – A magyarországi hajléktalan-ellátó rendszer az önkormányzatokkal, az egyházi és civil szereplőkkel, a rendőrséggel, valamint a mentőszolgálattal együttműködve egy összetett rendszert alkot, ami európai összehasonlítás-

ban is megállja a helyét. A Lisszaboni Nyilatkozat által megfogalmazott elvek nálunk a működési gyakorlatban is megtalálhatók már hosszú évek óta. A hajléktalanellátásra nem lakhatási problémaként tekintünk, ezért ennyire sokszereplős az ellátás. A hajléktalan emberek életét önmagában még nem változtatja meg az, hogyha lakhatást kapnak, ennél sokkal összetettebb segítségre van szükségük. A következő fejlesztési ciklusban az önálló lakhatásra felkészítő, annak megteremtéséhez szükséges személyre szabott szolgáltatásokat biztosító férőhelyeket szeretnénk létrehozni a rendelkezésre álló uniós forrásokból, erről azonban még zajlik az egyeztetés az Európai Bizottsággal. A feladatok egy része a hajléktalan emberek egészségügyi ellátásához kapcsolódik. Magyarországon tizenegy olyan intézmény működik, ahol a Nemzeti Egészségbiztosítási Alapkezelő kifejezetten hajléktalan embereket ellátó háziorvosi szolgálatot finanszíroz kötelező feladatként, ez ugyancsak egy olyan gyakorlat, ami nincs meg számos európai országban. A hajléktalan embereket ellátó rendelők közül öt Budapesten működik, a többi vidéken. A fővárosi helyszínek egyike a Magyar Máltai Szeretetszolgálat egészségügyi centruma.

Történetek első kézből
a másik emberért végzett szolgálatról.

SZEPTEMBERTŐL
MÁSODIK ÉVAD
A PODCAST.MALTAI.HU-N

Európai program

Közösségi szolgálat
nem középiskolás fokon

A Magyar Máltai Szeretetszolgálattal együttműködve fejlesztett önkéntességet támogató tudásbázist és digitális platformot az Európa 2000 Gimnázium és négy európai partneriskolája.

2019-ben indult és 2022 szeptemberében ért véget a Social Service for Schools (Társadalmi szolgálat iskoláknak) című projekt, amelyet az uniós Erasmus+ program keretében valósított meg öt középiskola és a Magyar Máltai Szeretetszolgálat. A holland, spanyol, görög és olasz partneriskolák mellett a budapesti Európa 2000 Gimnázium vett részt a pályázatban. A projekt célja volt, hogy az önkéntességet és módszertanát komplexen, szakmai igénnyel bemutató és az iskolai keretek közt végzett önkéntes szolgálatot támogató tudásbázis jöjjön létre. A résztvevők arra törekedtek, hogy a tanulók önkéntes szolgálata (Magyarországon ez az IKSZ-ként emlegetett iskolai kötelező szolgálat) úgy legyen az iskolai élet része, hogy az pedagógiai eszközként, oktatási módszerként is hasznosuljon.

Az öt résztvevő iskola tanulói és pedagógusai többnapos tréningheteken látták vendégül egymást, ahol workshopokon cseréltek tapasztalatot saját önkéntes-programjaikról, és együtt is végeztek különféle társadalmi szolgálatokat. A gyerekek tanáraikkal együtt terveztek óravázlatokat, foglalkozásmeneteket, melyeket aztán ki is próbáltak saját intézményeikben. A közös munka alapja a Service Learning (szolgálva tanulás) tevékenység-

felületre az iskolák is regisztrálhatnak, és menedzselhetik, dokumentálhatják, követhetik tanulói önkéntes tevékenységét.

A Máltai Szeretetszolgálat dolgozta ki azt a két információs és képzési segédletet, amelyek az önkéntes tevékenység megfelelő kereteit, a résztvevők felkészültségét és biztonságát garantálják. A karitatív szervezet készített egy standardizáló rendszert, amely többek között tisztázza az iskolai önkéntességet mint jogi viszonyt (hiszen ez egy speciális munkaviszonynak tekinthető), rögzíti az önkéntesség alapfeltételeit, meghatározza az érintettek (diák, iskola, iskolai koordinátor/pedagógus, szülő, fogadó szervezet stb.) kötelességeit, jogait, felelősségi körét, és például a fogadó szervezetek által biztosítandó körülményeket is. A feltételeknek megfelelő fogadószervezetek védjegyet kapnak, amit feltüntethetnek a honlapjukon és a socialserviceforschools.org-ra történő regisztrációkor is, így a diákok, a tanárok és a szülők számára rögtön egyértelmű, hogy az adott szervezet biztonságos, és a megfelelő körülmények között vállalhatnak nála önkéntes szolgálatot a tanulók.

A Máltai Szeretetszolgálat által fejlesztett tréninganyagok a diákok, a tanárok és a fogadó szervezetek munkatársainak előzetes képzését segítik, akik így a szükséges tudással felvértezve érkeznek az együttműködési helyzetbe.

A projektben részt vevő intézmények, így az Európa 2000 Gimnázium és a Máltai Szeretetszolgálat is zárókonferencián mutatják be a projekt eredményeit, melyeket a socialserviceforschools.org weboldalon, illetve saját honlapjaikon tesznek elérhetővé.

Az Európai Unió
Erasmus+ programjának
társfinanszírozásával

A helyükre illesztett emberek

Elindult az első munkásjárat a Baranya megyei Siklónagyfaluból Pécsre, a Máltai Szeretetszolgálat közreműködésével tizennégyen állhattak munkába a megyeszékhelyen.

Pálmai Erika riportja

Szokatlanul nagy nyüzsgést látni a Baranya megyei Siklónagyfaluban: jókedvű férfiak és asszonyok gyülekeznek, várják a munkásbuszt, ami elviszi őket Pécsre, az autókhoz csomagtér fedlapokat és kaptartókat készítő Honsa Kft. gyárába. Ez igencsak nagy esemény errefelé, nincs ember, aki emlékezne arra, mikor állt meg utoljára munkásjárat a zsákfaluban. Enélkül pedig sokaknak elérhetetlen az 50 kilométerre fekvő megyeszékhely, a helyi buszjáráttal csak órák alatt és háromszori átszállás révén lehet eljutni Pécsre.

Siklónagyfaluban az elmúlt évtizedek alatt sok fejlesztést terveztek, ám a falu mára gyakorlatilag csödbe ment, tavaly télen a helyi közmunkaprogram is bedőlt. Márpedig a településen az önkormányzat volt gyakorlatilag az egyetlen munkáltató. Arról, hogy nagy baj van Siklónagyfaluban, és csaknem 200 ember maradt munka, és számos család bevétel nélkül, nem sokkal tavaly karácsony előtt kapta a jelzést a Magyar Máltai, amelynek éppen ebben az időben kezdett kiépülni a munkaerőpiaci mentorhálózata. Ennek célja pedig éppen az, hogy megtalálják azokat az embereket, akiket be lehet vonni a fog-

lalkoztatást célzó programokba. Cél továbbá az is, hogy az érintettek ne morzsolódjanak le, miközben személyre szabott szolgáltatásokat és támogatásokat kapnak a munkaerőpiacra való visszatéréshez.

„Hamar felmértem, hogy a közlekedési viszonyok miatt csak olyan munkahely jöhet szóba, amely munkásjáratot is tud küldeni, és tisztában voltam azzal is, hogy alacsony iskolai végzettségű, nem kvalifikált munkaerőt kellene álláshoz juttatni. Azt is tapasztaltam, hogy az emberek akkor érzik magukat jobban, biztonságban, ha csapatban dolgoznak” – sorolta Kállai Júlia munkaerőpiaci mentor, milyen szempontok alapján kellett munkahelyet találnia a Siklónagyfaluban élő embereknek.

A jelentős munkaerőhiánynak köszönhetően hamar lett ilyen: egy munkaerőpiaci közvetítőn, a Flex Time Resort Kft.-n keresztül pécsi Honsa Kft. A szerződéskötés utáni harmadik nap már Siklónagyfaluban volt a busz 5.45-re (azóta 4.45-re) és azóta is 10-12 ember száll fel rá minden hétköznap.

„Csak 8 osztályom van. Mehettem volna fődrásznak, de pont megérkezett a lányom” – feleli Budai Péterné a kérdésre: miért nem volt még munkahelye? Az asszony egyike annak a 14 embernek, akit sikerrel közvetítettek a pécsi gyárba. „Eddig otthon voltam vagy a szőlőben, napszámosként kapáltam, gyomláltam, ezer forintos órabérért” – mondja az asszony, aki azt reméli, hogy végre több

lesz a fizetése. Neki erre még várnia kell, az üzemorvosi vizsgálaton ugyanis kiderült, hogy van egy kezeletlen korábbi tüdőgyulladás és emiatt egyelőre még nem kezdheti el a munkát. „A 22 ezer forint, amit most kapok semmire sem elég” – mondja.

Csonka Lászlóné eddig a gyermekeit nevelte, ő is alkalmi munkákból élt. Augusztus közepe óta dolgozik a Honsa Kft.-nél. „Gondoltam, ha kibírom a napszámot a tűző napon vagy a szakadó esőben, akkor a munkahelyen sem lehet gond” – mondja. Ő jelentkezett egy másik pécsi gyárba is, oda azért nem vették fel, mert nem volt munkatapasztalata. Az asszony még sohasem dolgozott, de idáig elég volt, hogy párja, aki tolatásvezető, 34 éves munkaviszonnyal rendelkezik.

Két férfi a présen van. A gyárban azt mondják, ez a legnehezebb munka. „Nagy az anyag és nehéz is, alighogy végeztek a kivágásával és a takarítással, 45 másodpercenként már jön is a következő” – mondja egyikük, Petrovics Tamás, hozzátéve, „sokkal másabb ez, mint a napszám, még meg kell szokni, de már érzek magamon némi javulást”. A gyárban a kollégák is figyelmesek, és azt lesik, hogy mikor tudnak segíteni. „Nem hagynak teljesen magunkra, fél szemmel mindig figyelik a sárga pólós újoncokat” – mondja.

Az első munkanapig azért még hosszú út vezetett: először egy jelentkezési lapot kellett kitölteni a munkaerő közvetítőnél, majd egy gyárlátogatáson kellett részt venni – ami tulajdonképpen a felvételi eljárás, a Honsa ezek után jelezte vissza, hogy ki az, aki megfelelt és ő milyen részlegen kezdheti el a munkát. Ezek után Pécsen kellett tudósításra menni – azért oda, mert ott van szerződése a cégnek –, az utolsó fázis pedig az üzemorvosi vizsgálat volt a gyár épületén belül. Ezekre a fordulókra, négyes csoportokban mindenkit a munkaerőpiaci mentor fuvarozott.

Az új belépők tisztasági csomagot is kaptak a Magyar Máltai Szeretetszolgálat Modellprogramok Dél-dunántúli régiójától. Ez egyfajta elismerése annak az erőfeszítésnek, amit ők saját magukért tettek. Kállai Júlia azt is tanácsolta az új dolgozóknak, hogy fűrődjenek meg a gyárban és „így tisztán szállhatnak a buszra és még spórolnak is”. Van még egy fontos szabály, amit sokszor kell elismételni: ha valakinek van egy igazolatlan napja, akkor abban a hónapban elveszíti a jelenlét bónuszát. „A mai feladat: elérhetőséget szerezni, hogy legyen kinek szólni a hiányzásról” –

igazítja útba pártfogoltjait

Mindig van mit megoldani: az asszonyoknak például kiadták, hogy a nap végén számolják össze, mennyit termeltek. Ettől többen is halálra rémültek, mivel ők már 30-40 éve nem számoltak. Így Kállai Júlia egy kis matek korrepetálást is tartott az embereknek, és a gyárban is jelezte: a számolásnál segítségre szorulnak. Volt, akinek a gyámügyre kellett mennie, de a mentor neki is kért egy új időpontot, olyat, ami nem ütközik a beosztásával. „Mindben ott vagyok, nekem mindent el lehet mondani. Még azt is, ha valaki másik munkahelyet szeretne” – hangsúlyozza a mentor, aki előző este, a délutáni műszak után éjjel fél 11-kor hívta körbe az ügyfeleit, hogy kiderüljön: minden rendben volt-e. Az elsőként leszerződött férfiakat és asszonyokat a mentor munka közben is megnézte már, „annyira jó érzés volt látni őket, ahogy ott dolgoznak és láthatóan élvezték”.

„Igyekszünk rugalmasan és gördülékenyen felvenni a dolgozókat” – ezt már Sáfrány József, a Honsa Kft. menedzserment referense mondja. Hozzáteve, a munkaerő igény nagy és az az ő felelősségük, hogy minden munkavállalónak megtalálják a számára legmegfelelőbb pozíciót.

„Ha én félnék a nagy gépektől, de mégis gépkezelőnek állítanának, akkor valószínűleg hamar lelépnék” – indokolja a körülményekért Sáfrány József. Hozzáteve, „figyeljük a hozzáállást, azt, hogyan jelenik meg, és ha megvan az alaptudása is – akkor ő minden bizonnyal megfelel”.

A Máltai Szeretetszolgálat Dél-Dunántúli régióban három munkaerőpiaci mentor dolgozik, nekik eddig összesen 39 embert sikerült elhelyezni és benn tartani az elsőleges munkaerőpiacon.

Nagyon komoly munkaerőhiány van, de a potenciális munkaerő nem látszik a felzárkózó településeken, ide nem érnek el a nagy rendszerek munkaerő vadászai. „Ha mi tudunk olyan kapcsot vagy hidat létesíteni, ami összeköti a helyi tudást és a munkaerőhiánnyal kapcsolatos problémákat, akkor ez egy működőképes modell lehet. Hiricsen például 31 embert helyeztünk el a nyílt munkaerő piacon” – mondja Csonkáné Utasi Katalin, a Magyar Máltai Szeretetszolgálat Modellprogramok Dél-Dunántúli régiójának vezetője. Hozzáteve, „olyan ez, mint a LEGO: ha megismerjük az embereket, a képességeiket, akkor csak a megfelelő munkahelyre kell őket beilleszteni”.

Útravaló a középiskolásoknak

Tizenhárom középiskolát kezdő gyulai fiatal kapott meg a kollégiumi élethez szükséges minden felszerelést a Máltai Szeretetszolgálattól.

Pálmai Erika

Az ajándékot a Modellprogramok dél-dunántúli szervezete vitte el a Tolna megyei kistélepuszra, Gyulajra, ahol a Szeretetszolgálat működteti az óvodát és általános iskolát is. A szervezet a nyolcadik osztály után sem engedi el a gyerekek kezét, ha a család nem képes megadni a középiskolához szükséges háttérrel, a Szeretetszolgálat veszi át ezt a szerepet, és kíséri figyelemmel a távolabbi városokban tanuló fiatalok sorsát egészen az érettségi bizonyítvány vagy egy szakma megszerzéséig. A támogatást az indokolja, hogy a legszegényebb településekről kikerülő diákok nagy része segítség nélkül a középiskola első éveiben lemorzsolódik.

„Az iskolai kudarcok már rögtön ott kezdődnek, amikor a diák elfoglalja a kollégiumi helyét. Van, aki nem tud úgy felkészülni, mint a többiek, nincs megfelelő felszerelése, nincs hova biztonságban hazatérnie. Így az iskolai kudarcok sorozata már az első pillanattól elkezdődik” – indokolta Csonkáné Utasi Katalin, a Modellprogramok dél-dunántúli regionális vezetője. Ezért olyan programot állítottak össze, amelyben úgy indítják el a gyerekeket, mintha egy biztonságos otthonból indulnának, és minden szükséges tárgyat, eszközt is megkapnak ahhoz, hogy egyenlő eséllyel kezdhesék a kollégiumi életüket.

„A tanodát kicsit átállítjuk, hogy a hazakerülő középiskolások számára is biztos háttérrel nyújtson. Olyat, ahol lehet számítógépen dolgozni, nyomtatni, ahol megvannak a tanulásához szükséges könyvek és olyan segítő tanárok, akik mentörök is egyben” – magyarázta Csonkáné Utasi Katalin.

Gyulajon tizenhárom középiskolás tanulmányait támogatja a Szeretetszolgálat, őket egy kis ünnepséggel indították útjukra a nyár végén, de minden olyan dél-dunántúli felzárkózó településen élő középiskolás megkapta az induló csomagot, akinek szüksége volt rá.

Ahhoz, hogy valóban minden legyen az iskolakezdéshez, a Szeretetszolgálat munkatársai az iskoláktól kér-

ték be a szükséges felszerelések listáját. A bőrröndökben – a fiúknál sporttáskában – volt tanszercsomag, papucs, törölköző, ágynemű, pléd, plüssmaci, takaró. „Csupa olyan dolog, amit szerető gondoskodással bepakolunk a kollégiumba induló gyerekeknek” – fogalmazott Csonkáné Utasi Katalin, hozzátéve, nagyon figyeltek arra is, hogy ne csak szükséges dolgok kerüljenek a táskákba, hanem olyanok is, amik jelzik a szeretetüket.

Mindez azonban még nem garancia arra, hogy a nehéz körülmények között élő gyerekek be is fejezik a középiskolát.

„Egy átlagos rendszerben alapvetés, hogy a középiskolát elvégzi a gyerek és leérettségizik vagy valamilyen szakmát szerez. A mi munkánkban viszont ez nagyon különleges dolog, mert komoly szociális háttérmunka előzi meg a felzárkózó településeken élő gyerekek továbbtanulását” – magyarázta. Hozzáteve, a bennmaradás nem csak arról szól, hogy megvannak-e a feltételek, vagy, hogy képesek-e venni az akadályokat. Sokkal inkább arról a szülő és gyerek közötti, nagyon erős kötelékről szól, ami visszahúzza a középiskolást a biztonságba, az édesanyja, a családja mellé. Az iskolai lemorzsolódás oka nem csak a kudarcélmény, a sikertelenség lehet, hanem az a fajta bizonytalanság, amit a családjuktól távol, számukra ismeretlen világban élni meg nap mint nap a gyerekek.

Csonkáné Utasi Katalin szerint ahhoz, hogy ez megváltozhasson, egyrészt a szülői büszkeséget kell erősíteni. „Nem véletlenül csináltunk egy kis átadó ünnepséget, ahol a szülők is jelen voltak és saját szemükkel láthatták, hogy milyen nagy dolog, komoly eredmény az, hogy a gyerekek középiskolás lett. Nagyon fontos emellett a folyamatos kapcsolattartás az iskolákkal” – hangsúlyozta a régióvezető, mert sok szülő nem feltétlenül képes azokat a részfeladatokat megoldani, amit az iskolától kapnak. „Igényel bizonyos fajta kompetenciákat, hogy az ember szülő egy középiskolában. Nekünk ezeket is pótolnunk kell” – tette hozzá.

kitekintő

A Rend segélyszervezete, a Malteser International

A Malteser International a Szuverén Máltai Lovagrend kölni székhelyű, Németországban bejegyzett, világszerte működő segélyszervezete. Ott működik, ahol a Rendnek nincs helyi szervezete, vagy súlyos katasztrófáknál és humanitárius helyzetekben, amelyek túlmennek a helyi rendi szervezetnek kapacitásán.

Előzmények. Jelenlegi formájában 2005-ben alapították. Elődje, a Máltai Rend sürgősségi alakulata (Emergency Corps of the Order of Malta – ECOM), 1992-ben alakult, a Malteser Deutschland, Malte France és más nagyobb máltai nemzeti segélyszervezetek külföldi segélyosztályainak szövetségeként. Az ECOM segítségével a Rend egyesült erővel tudott fellépni nagy nemzetközi katasztrófák helyszínein. Legnagyobb bevetései a koszovói háború (1998–1999) és a 2003-as iráni földrengés után voltak, és végül a 2004 karácsonyi nagy cunami az Indiai-óceán szegélyező országokban. Ezután a katasztrófa után határozta el a Rend, hogy ideje kibővíteni nemzetközi humanitárius küldetését a hosszú távú rehabilitációs és fejlesztési programokra. Így jött létre 2005-ben a Malteser International, az ECOM-nál bővebb mandátummal és a hosszabb távú beavatkozásoknak jobban megfelelő struktúrával és kapacitással.

A Malteser International hatvan évre néz vissza, folytatálagosságot teremtve nemcsak az ECOM-mal, hanem a korábbi

nagy nemzetközi beavatkozásokkal, amelyekben két vagy több nemzeti szervezet egy-egy alkalomra összefogott: elsőként az 1956-os magyar forradalom idején, amikor nyugati határunkon az osztrák, német, olasz és francia máltai csapatok együtt fogadták és indították tovább a menekülteket. A vietnami háború alatt is megjelentek a Rend különböző segélyszervei; az 1994-es ruandai népirtás során már az ECOM vette ki részét a menekültek és sérültek ápolásában.

Szervezeti struktúra. A szervezet főtársága Kölnben van; ezen felül amerikai regionális központot tart fent New Yorkban. A Malteser International tagsága a Máltai Lovagrend 27 nemzeti szövetségéből és perjeliségéből tevődik össze – köztük az egyik Magyarország. A tagok részt vesznek az évi közgyűlésekben és lehetőségeik szerint támogatják a szervezetet.

A Malteser International összbevétele 2021-ben 91 millió euró volt. Ebből 62 millió a német kormánytól, 6 millió az Európai Uniótól, 3 millió az Egyesült Államoktól és körülbelül másfél millió az Egyesült Nemzetek szervezeteitől érkezett. A többi egyéni adományozóktól, tagdíjakból és a Máltai Lovagrendtől, alapítványoktól és más civil szervezetek támogatásából folyt be.

Tevékenység. 2021-ben a Malteser International 140 projekten dolgozott 35 országban: Közel-Keleten 37 millió euró,

Afrikában 21 millió, Ázsiában 14 millió euró, Dél- és Közép-Amerikában 8 millió euró értékben nyújtottak segítséget; ezen felül Kelet-Európában is voltak projektjeik. A programfinanszírozás több mint felét az egészségügyi tevékenységek teszik ki.

A magyar kormány Hungary Helps programja a Malteser International közreműködésével finanszírozza két éves libanoni segélyprogramját (2021-ben több mint 800 000 euróval), amelyet a helyi Máltai Lovagrend hajt végre. Ennek keretében elsősorban idős, mozgássérült és fogyatékossgal élő libanoni emberek, valamint hadisérültek életminőségén tudnak javítani. Tervben van egy másik program is, amely hátrányos helyzetű, árva, illetve fogyatékos gyerekek oktatáshoz való hozzáférését tenné lehetővé.

Szerepe az ukrajnai háború alatt. A Malteser International fontos szerepet játszik a Németországból származó segélyek tovább küldésében és szétosztásában, a menekülteket és belső menekülteket segítő programok felállításában és finanszírozásában, és a nemzetközi máltai segélyek koordinálásában. Február óta ukrán partnereivel együtt majdnem 6 000 tonna segély célba juttatását támogatta, 13 000 orvosi és pszichológiai konzultációt végzett, majdnem 400 000 meleg étkezést biztosított, és több mint 300 000 menekültnek segített a határokon.

Tíz önkéntes kísért tíz kerekesszékes vendéget.

Útinapló Olaszországból

Két év szünet után július 30. és augusztus 6. között újra megrendezték a Nemzetközi Máltai Mozgássérült táborát, a helyszín Olaszország volt. A magyar csapatban tíz önkéntes kísérelre tíz kerekesszékes mozgássérült fiatal jutott, hatalmas fel-

adat elé állítva ezzel mindegyikünket. Lelki vezetőként velünk tartott Martos Levente Balázs atya is.

Idén 18 ország képviseltette magát és körülbelül 450 fő gyűlt össze, hogy kerekesszékes vendégeinkkel számos

felejthetetlen élménnyel ajándékozzuk meg egymást. Megismerkedtünk Közép-Olaszország legfontosabb látnivalóival: voltunk a nyári pápai rezidencia, Castel Gandolfo-ban, megcsodálhattuk gyönyörű parkját. Jártunk 500 éves varázslatos szoborparkban és mese-faluban, Róma pedig többször is feltárta előttünk kapuit. A hét lelki feltöltődésben és megújulásban is gazdag volt, körülvengett minket a különleges hangulat az esti szemlélődő szentségimádáson és a Szent Péter bazilikában tartott ünnepi szentmisén egyaránt.

A táborral együttjáró szolgálat rengeteg mindenre tanított, a közösen átélt események pedig nemcsak a kísérőket hozták közelebb egymáshoz, hanem vendégeinkkel is mély és szoros kapcsolatba kerültünk. Tanultunk tőlük és ezáltal tanultunk magunkról is. Úgy gondolom, sikerült megvalósítani azt, amitől ez a tábor igazán különleges: egyenlően, igazi társakként voltunk jelen.

Kállay Albert
A magyar csapat vezetője

Történelmi infocseppek

Új rovatunk a Máltai Lovagrend történelméből mutat be válogatott részleteket.

Magyar király is volt johannita kereszteslovag

A Képes Krónika szerint Szent László királynak komoly esélye volt, hogy ő vezesse az első keresztes hadjáratot, de más gondok miatt erről le kellett mondania, és meg is halt, mielőtt a hadjárat végül elindult 1098-ban. Ez a történet nem egészen hiteles, de az biztos, hogy a korabeli magyar királyok elkötelezettséget éreztek arra, hogy részt vegyenek a Szentföld visszaszerzésében. III. Béla fogadalmat is tett rá, de ő is akadályokba ütközött, ezért fiára, II. Andrásra bízta a fogadalmat teljesítését.

II. András, mint tudjuk, ezt megtette, részt vett az 5. keresztesháborúban 1217 és 1219 között. Hadászatiilag nem volt jelentős szereplése, viszont szíriai tartózkodása során felvették a Szent János Ispoltályos Lovagrendbe mint donátust, tehát támogatót. Bőkezű adományai jelentős segítséget nyújtottak az ispotályosok szentföldi jelenlétének és hadi művelteiknek, nyolcvan éven keresztül. Rendi tagsága emléket egy pazar falfestmény őrzi a máltai Nagymesteri palotában.

A Rend a középkori Magyarországon

A Szent János Rend magyarországi történetét meghatározta, hogy egyrészt határterülete volt a kereszténységnek, másrészt a szentföldi szárazföldi útvonalon volt. Így kevesebb lovagot küldött a Szentföldre, mint más európai országok, itthon tartotta ereje viszont az átutazók

gondját viselte, azokat védte. Ugyanakkor részt vett a rendi tanácskozásokban és eseményekben, és anyagilag is hozzájárult a szentföldi hadviseléshez.

Magyarország néhány évtizeddel az alapítás után már bekapcsolódott a Szent János Ispoltályos Lovagrend történelmébe. 1135-ben Jeruzsálemben külön magyar zarándokház-ispotály létesült. Az 1160-as évekhez kapcsolódnak hazánkban az első jánosrendi létesítmények, az akkori magyar királyok erős támogatásával. A 14. század elején Magyarországon már több mint 30 rendházuk állt, számos betegápoló, zarándokfogadó intézménnyel.

Jánoslovagok a tatárok ellen

A magyarországi jánoslovagok nagy számban vettek részt a tatárok elleni küzdelemben. Sokan elesetek a muhi csatában. IV. Béla királyt ők mentették ki, és kísérték el menekülésében családjával együtt Dalmáciáig.

A második tatárjárás idején pedig, amikor 1285-ben a tatárok Vereckénél betörték az országra, IV. László király elsősorban nem a kunokra, vagy a rendi birtokkal lekötöztetett főurakra támaszkodott, hanem a jánoslovagokra.

Forrás:

Dr.Török József: A Rend története hazai földön

Hat gyakori kérdés a szeretetről

**Piazza-Georgi Barbara és P. Martos
Levente Balázs írása**

1. Létezik-e a feltétlen szeretet?

Sajnálatos, hogy manapság mennyien egyáltalán nem hisznek a feltétlen szeretetben, és ezt kategorikusan ki is mondják. Pedig persze, hogy létezik. Az anyai szeretet a legismertebb példa: akármi történik a gyerekkel, akármennyire elszakad a szüleitől, akár meg is gyűlöli őket, az édesanyjában jellemzően mindig megmarad a fájdalmas szeretet gyermeke iránt. Párkapcsolatban is megtalálható: abban a szerelemben, amely túlmegy az erotikán és az önző örömkeresésen, és azzá válik, amire az olasz nyelv olyan szépen mondja: „volere bene”, „jót akarni” a másikkal. A „jót akarni a másikkal”, minden viszonozás elvárásától függetlenül: elkötelezetten szeretni, mint erkölcsi alapbeállítottság. Ezt a fajta szeretet nevezi az ógörög nyelv „agapé”-nek.

2. Mit jelent az a szó, hogy „agapé”?

Keresztény körökben gyakran hallani, de inkább egy szertartás utáni, vagy ünnepeléshez kötött vendégség értelmében.

A klasszikus görög nyelvben két szó van a szeretetre: philos és agape. (Azonkívül létezik még az „eros” szó, ami az érzéki szeretetre, tetszésre vonatkozik.) Philos: a természetes vagy emberteremtette szépségek és igazságok szeretete (pl. filozófia: a bölcsesség szeretete), valamint a baráti szeretet. Az agapé magasabb: a szeretet erkölcsi, heroikus formája. (A „vendégség” értelem tulajdonképpen torzítás, hiszen egy közösségi vendégség nyilván a „philos” fogalomhoz kötődik, nem az „agapé”-hez.) Agapévá válhat egy ösztönös, ember iránti szeretet – a fent említett feltétlen szeretet egy gyermek vagy egy házastárs iránt.

De a kereszténységben az „agapé” fogalom Isten szeretetéhez kötődik, és az abból fakadó keresztény szeretethez. Isten maga a szeretet, ahogy ezt a Biblia több helyen hangoztatja, legvilágosabban János első levelében (4:16): „Megismertük és hittünk a szeretetben, amellyel Isten van irántunk. Az Isten szeretet, és aki kitart a szeretetben, az az Istenben marad, s az Isten is benne.”

A legmagasabb példája az isteni szeretetnek Krisztus önfeláldozása: Isten emberi testet öltött, eljött közénk, emberi életet élt a legsúlyosabb szenvedésig és haláláig, hogy kiszabadítson minket a bűn rabszolgaságából.

3. Hogyan mondhatják a keresztények azt, hogy „Isten maga a szeretet”, ugyanakkor azt, hogy aki nem követi őt, örökre a pokolban fog égni?

Ahhoz, hogy ezt valamennyire megértjük, két alapigazságot kell összehozni. (1) Isten szeret; (2) Isten szabaddá teremtette az embert. Ezért visszautasíthatjuk Isten szeretetét. A pokol nem más, mint a végleges elválás Isten szeretetétől, amit csak az ember maga kezdeményezhetett. Nem kerül senki a pokolba, aki nem utasította vissza Istent, súlyos módon, szabadon és tudatosan, és nem maradt meg ebben az elutasításban élete végéig. Nincs a pokolra ítélve még az se, aki nem követi Istent, ha ez őszinte, elkerülhetetlen tudatlanságból vagy lelki elszigeteltségből fakad. (Ez a hivatalos tanítása a katolikus egyháznak: Lumen Gentium 16.)

4. Hogyan egyeztetik össze a keresztények a szeretet parancsát azzal, hogy sok mindenkit kirekesztenek és elítélnek, például a homoszexuálisakat, vagy azokat, akik elfogadják az abortuszt?

A kereszténység nem azt tanítja, hogy ki kell rekeszteni vagy el kell utasítani a bűnös embert. Az egész európai kultúra sokat tanult Jézus szeretetparancsából, de még nem értünk el ennek a mélyére. Istentől tanuljuk, mit jelent szeretni a másikat akkor is, ha nem értünk egyet vele. Gyűlöljük a bűnt, de szeretjük a bűnöst. Erkölcsileg elkötelezett emberként nem tagadhatjuk egyes cselekmények vagy életmódok bűnös voltját, de ezt igenis össze kell valahogy egyeztetni azzal, hogy az embert, aki – sokszor teljesen őszinte meggyőződésből – így cselekszik vagy így él, ne ítéljük el, ne rekesszük ki. Nem tudhatjuk, hogy mi van a szívében, hogyan viszonylik lelkiismeretéhez és az Istenhez, milyen sors vár rá, nem fog-e később megváltozni. Mi lennénk a legkomolyabb bűnösök, ha pont a mi ellenséges hozzáállásunk miatt távolodna el végleg a hit-

től, az Istentől és a kegyelemtől. Sokszor nehéz ezt az ellentmondást szeretettel – és okosan! – kezelni, de keresztényként és civilizált emberként ez a kötelességünk.

5. Miért bocsássak meg olyannak, aki nem kért bocsánatot tőlem?

Mert elsősorban nem öfelé gyakorlom a megbocsátás erényét, hanem az Isten és saját magam felé.

A megbocsátás egyfajta elhatározás, amelynek azonban története, folyamata van. Ebbe pedig beletartozhat a saját érdekem: nem érdemes a saját haragom szolgátságában élni. A megbocsátással a saját lelkemet védem attól a kísértéstől, hogy rosszat akarjak a másikkal, ami ellentmondana keresztény erkölcsömnek. Benne van a másik iránti megértés mozzanata: éppen akkor, ezért és ezért, nem tudott jobban tenni. Emlékezzünk Krisztus szavaira a keresztfán: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit tesznek!” Hogy Isten valóban meg fog-e a másikkal bocsátani, azt nem tudhatjuk: végül a másik lelki beállítottságán múlik, azon, hogy mennyire tudja, hogy mit tett, és mennyire bánja Isten előtt. De biztosak lehetünk, hogy megbocsátásunk kegyelem forrása számára, amely közelebb viszi a megbánáshoz és az Istennel – és velünk – való kibéküléséhez.

A megbocsátás elválaszthatatlan része az agapé szeretetnek, amire minden keresztény hivatva van.

6. Ha megbocsátok valakinek, viszzaállítom vele ugyanazt a kapcsolatot, mint régen?

Nem mindig. Ha nem kért bocsánatot; ha fennáll a veszély, hogy újra rosszat tesz velem; ha látszik, hogy az előző kapcsolat téves volt: akkor a jóindulatú távoltagezés a logikus megoldás. Megbocsátani „csak” annyit jelent, hogy elengedem haragomat, emberileg együttérzek vele, nem teszek ellene semmit, nem is beszélek rosszat róla; imádkozom érte; alkalomadtán jóval fizetem vissza a rosszat. Esetleg – főleg, ha bocsánatot kért – vissza is állíthatjuk a régi személyes kapcsolatot, de ez nem szükséges a megbocsátáshoz. Ami szükséges: a keresztény szeretet, amivel Isten feltétlen szeretetét tükrözzük tovább.